rierer betydeligt, strider en anvendelse af en ensartet fortjenstmargen for samtlige berørte producenter — svarende til gennemsnittet af samtlige fortjenstmargener hos alle disse producenter i forbindelse med salg af mærkeprodukter — mod det nævnte hensyn. For den producent, der kun har opnået en lille fortjenstmargen, vil der således blive regnet med en gennemsnitlig og højere fortjenstmargen, mens den producent, der har opnået en høj faktisk fortjenstmargen, vil drage fordel af en gennemsnitlig og lavere fortjenstmargen.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-105/90 *

I — Sagens faktiske og retlige baggrund

1. *De relevante retsforskrifter*

1. Artikel 2, stk. 4, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (EFT 1980 L 71, s. 90, herefter benævnt »antidumpingkodeksen af 1979«) indeholder følgende bestemmelse:

»I tilfælde, hvor salg af samme vare i normal handel på eksportlandets hjemmemarked ikke forekommer, eller hvor et sådant salg på grund af den særlige markedssituation ikke gør en egnet sammenligning mulig, konstateres dumpingmargenen ved at sammenligne med den tilsvarende pris for samme vare ved udførsel til et tredjeland. Denne pris kan være den højeste eksportpris, men skal være repræsentativ. Sammenligningen kan også foretages med produktionsomkostningerne i oprindelseslandet med et rimeligt tillæg for administrations-, salgs- og andre omkostninger samt fortjeneste. I almindelighed må tillægget for fortjeneste ikke overstige den sædvanlige fortjeneste ved salg af varer inden for samme kategori på oprindelseslandets hjemmemarked.«

2. I overensstemmelse med Fællesskabets internationale forpligtelser efter artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (herefter benævnt »GATT«) og antidumpingkodeksen har Rådet indført en fælles ordning om beskyttelse mod dumpingimport. Denne ordning er indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske

* Processprog: engelsk.

Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter benævnt »grundforordningen«).

3. Grundforordningens artikel 2, stk. 3, regulerer spørgsmålet om den normale værdi. Efter denne bestemmelse forstås ved den normale værdi den sammenlignelige pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel for samme vare til forbrug i eksport- eller oprindelseslandet. Såfremt samme vare ikke sælges i normal handel på eksport- eller oprindelseslandets hjemmemarked, eller såfremt et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning, fastsættes den normale værdi dog på grundlag af andre elementer, idet der ved den normale værdi i så fald forstås:

»i) den sammenlignelige pris for samme vare, når denne udføres til et tredjeland, idet denne pris kan være den højeste eksportpris, men bør være en repræsentativ pris,«

eller

»ii) den beregnede værdi, fastsat ved sammenlægning af produktionsomkostningerne og en rimelig fortjenstmargen. Produktionsomkostningerne beregnes på grundlag af alle omkostninger i normal handel, både faste og variable, til materialer og fremstilling i oprindelseslandet, plus en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Størrelsen af salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger samt fortjeneste beregnes på grundlag af producentens eller eksportørens faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået på fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Foreligger der ikke oplysninger herom, eller er oplysningerne upålidelige eller uegnede til formålet, foretages beregningen på grundlag af andre producenters eller eksportørers faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået i oprindelses- eller eksportlandet på fortjenstgivende salg af samme vare. Kan ingen af disse metoder anvendes, beregnes de faktiske omkostninger og den opnåede fortjeneste på grundlag af salg realiseret af den pågældende eksportør eller af andre producenter eller eksportører i samme erhvervssektor i oprindelses- eller eksportlandet eller på et andet rimeligt grundlag.«

4. I fjerde betragtning til grundforordningen anføres det, at der ikke kan anses at foreligge normal handel, når varer sælges til priser, som ligger under produktionsomkostningerne, eller når der finder transaktioner sted mellem parter, der er forretningsmæssigt forbundet, eller mellem hvem der består en kompensationsaftale.

2. *Faktiske omstændigheder*

5. Efter en klage indgivet i juni 1987 af Committee of Mechoptronics Producers and Connected Technologies (herefter benævnt »Compact«) på vegne af producenter repræsenterende et flertal af den industri i Fællesskabet, der fremstiller CD-afspillere, iværksatte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen til Fællesskabet af

CD-afspillere henhørende under KN-kode 8519 99 10, med oprindelse i Japan og Sydkorea, og indledte en undersøgelse. Denne dumpingundersøgelse omfattede perioden 1. juni 1986 — 31. maj 1987.

6. Det sydkoreanske selskab Goldstar Co. Ltd, der har hjemsted i Seoul, var en af de virksomheder, som undersøgelsen angik. Selskabet tilhører Lucky Goldstar-koncernen og fremstiller elektriske og elektroniske produkter, der er bestemt til såvel det koreanske marked som udenlandske markeder. I undersøgelsesperioden solgte Goldstar fem CD-afspillermodeller i Korea og i Fællesskabet, nærmere bestemt modellerne GCD 613 og GCD 616, som selskabet solgte i Fællesskabet såvel under eget navn som i form af salg til Original Equipment Manufacturers (herefter benævnt »OEM«), samt modellerne GCD 603, GCD 605 og GCD 606. Produktionen af sidstnævnte modeller blev indstillet i 1985. Den del af disse modeller, som blev solgt i Fællesskabet i undersøgelsesperioden, var blevet eksporteret til Fællesskabet før den 1. juni 1986.

7. Den 12. juli 1989 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 2140/89 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea (EFT L 205, s. 5, herefter benævnt »forordningen om midlertidig told«). Den midlertidige told androg, for så vidt angår import af produkter fremstillet af Goldstar, 32,5% af prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet.

8. I Goldstar's tilfælde fastlagde Kommissionen den normale værdi efter følgende tre metoder:

1) Ved den første metode tog Kommissionen udgangspunkt i den vejede gennemsnitlige pris på hjemmemarkedet i forbindelse med alt salg til uafhængige købere (betragtning 23 til forordningen om midlertidig told). Denne metode blev anvendt for modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616.

2) Hvad angår modellen GCD 613, fastlagde Kommissionen den normale værdi i form af en beregnet værdi efter reglerne i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), idet der ikke var nogen tilstrækkelig stor afsætning af denne model på det sydkoreanske marked. Det kriterium, som Kommissionen lagde til grund ved vurderingen af, hvorvidt der var en tilstrækkelig stor afsætning, var en bestemt procentdel. Afsætningen på hjemmemarkedet skulle udgøre mindst 5% af de til Fællesskabet eksporterede mængder. De størrelser, der blev anvendt ved fastlæggelsen af den beregnede værdi, var det vejede gennemsnit af Goldstar's omkostninger og fortjenester i forbindelse med salg af modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616 i Korea (betragtning 46, 47 og 48 til forordningen om midlertidig told).

3) For så vidt angår modellerne GCD 613 og GCD 616, som Goldstar havde haft en afsætning af i Fællesskabet i form af salg til OEM-kunder, blev der fastlagt en anden beregnet normal værdi, idet der ikke havde været nogen sådan afsætning af disse modeller på det koreanske marked. Ved fastlæggelsen af denne beregnede værdi blev de samme størrelser som i forbindelse med den under 2) angivne metode lagt til grund. I betragtning af forskellene mellem hhv. salg til OEM-selskaber og salg til andre kategorier af kunder, regnede Kommissionen dog med en fortjeneste svarende til 30% af fortjenesten i forbindelse med salg under eget navn (betragtning 28, 51 og 52 til forordningen om midlertidig told).

9. Rådet fulgte disse metoder til fastlæggelse af den normale værdi i forordning (EØF) nr. 112/90 af 16. januar 1990 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 13, s. 21, herefter benævnt »forordningen om endelig told«). For Goldstar's vedkommende blev den endelige told fastsat til 26,1%.

10. Under forløbet af den administrative procedure rejste Goldstar indsigelse mod anvendelsen af de nævnte metoder. Hvad angår den første metode, gjorde selskabet gældende, at dets afsætning på det koreanske marked ikke gyldigt kunne tjene som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi, da omfanget af denne afsætning i absolutte tal var meget lille, og idet selskabets — meget høje — salgspriser ikke afspejlede den generelle prissituation. Den nævnte afsætning kunne således ikke anses som udtryk for normal handel.

11. Kommissionen var af den opfattelse, at den omstændighed, at en afsætning på hjemmemarkedet kun har et ringe omfang målt i absolutte tal, ikke er tilstrækkelig til, at afsætningen ikke kan anses som udtryk for normal handel og dermed begrunde en fravigelse af den sædvanlige praksis, hvorefter den normale værdi fastlægges på grundlag af afsætningen på hjemmemarkedet af modeller, i forbindelse med hvilke omfanget af salget overstiger 5% af eksporten til Fællesskabet (betragtning 27 til forordningen om midlertidig told). Med hensyn til priserne på hjemmemarkedet lagde Kommissionen til grund, at Goldstar havde anvendt disse i normal handel. Kommissionen gav følgelig ikke Goldstar medhold i det herom fremsatte argument. Rådet fastholdt, hvad Kommissionen havde lagt til grund (betragtning 21 til forordningen om endelig told).

12. Hvad angår anvendelsen af den anden af de refererede metoder gjorde Goldstar gældende, at det savnede grundlag for Kommissionen ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi at regne med selskabets gennemsnitlige fortjeneste i forbindelse med fortjenstgivende salg, idet de pågældende mængder, selv om de oversteg 5% af eksporten, repræsenterede en ringe værdi i absolutte tal, således at fortjenesten ikke kunne anses som udtryk for pålidelige og tilstrækkelige oplysninger med henblik på fastlæggelsen af den normale værdi. Kommissionen og Rådet skønnede dog, at den omstændighed, at afsætningen på hjemmemarkedet i form af normal handel kun repræsenterede en ringe værdi målt i absolutte tal, ikke i sig selv kunne være tilstrækkelig til, at det var begrundet at anvende en anden generel metode til beregning af fortjenesten (betragtning 50 til forordningen om midlertidig told og betragtning 37 til forordningen om endelig told).

13. Endelig rejste Goldstar med to begrundelser indsigelse mod anvendelsen af den tredje af de angivne metoder. Selskabet gjorde i første række gældende, at når der blev regnet med en fortjeneste svarende til 30% af fortjenesten i forbindelse med salg af mærkeprodukter, var dette ikke i overensstemmelse med Kommissionens hidtidige praksis, hvorefter der blev regnet med en fast margen på 5%. Kommissionen lagde dog til grund, at der inden for en given virksomhed nødvendigvis må være en sammenhæng mellem hhv. omkostninger og fortjenester i forbindelse med afsætningen af de modeller, der sælges under eget navn, og omkostninger og fortjenester i forbindelse med salg af OEM-modeller. Kommissionen fandt endvidere, at en fortjeneste svarende til 30% af fortjenesten i forbindelse med afsætningen af produkter, der sælges under eget navn, er udtryk for et skøn, som med

rimelighed afspejler de forskelle, der kunne være mellem priserne for mærkeprodukter og priserne for OEM-produkter, såfremt afsætningen af disse havde fundet sted på det koreanske marked. Den omstændighed, at Kommissionen under tidligere procedurer fandt det rimeligt at regne med en fast procentsats, er ikke til hinder for, at der, for så vidt angår en bestemt vare, anvendes en særlig metode, der konkret findes mere hensigtsmæssig. Kommissionen og Rådet var endvidere af den opfattelse, at den fortjeneste, der blev lagt til grund, for det koreanske markeds vedkommende indebar en fortjenstmargen, der var mere fordelagtig for de eksportører, der ikke havde nogen afsætning på hjemmemarkedet, end den faste sats, som Kommissionen regnede med under tidligere procedurer (betragtning 39 til forordningen om endelig told).

14. Goldstar gjorde herudover gældende, at Kommissionen ved fastlæggelsen af de beregnede normale værdier for OEM-produkter burde have baseret sig på en fast margen på 30% af de koreanske eksportørers fortjenester i forbindelse med salg af mærkeprodukter og ikke på den fortjenstmargen på 30%, som selskabet selv opnåede i forbindelse med salg af mærkeprodukter. Kommissionen var herved af den opfattelse, at der i første række burde ske en bestemmelse af forholdet mellem OEM-fortjenester og fortjenester i forbindelse med salg af mærkeprodukter for den enkelte eksportørs vedkommende, når den pågældende virksomhed har en afsætning af mærkeprodukter på hjemmemarkedet, da en virksomhed, der er i stand til at afsætte på et marked og i denne forbindelse opnå betydelige fortjenester, normalt vil forsøge at drage fordel heraf i stedet for med en meget lille fortjeneste at levere til en OEM-kunde, som i realiteten bliver en konkurrent. Andre eksportørers fortjenester bliver således kun relevante, såfremt den pågældende eksportør ikke har nogen afsætning af mærkeprodukter på hjemmemarkedet (betragtning 40 til forordningen om endelig told).

II — Skriftlig forhandling og parternes påstande

15. Goldstar's stævning i sagen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 18. april 1990.

16. Ved kendelser af hhv. 20. september og 5. december 1990 er nogle begæringer fra Kommissionen og Compact om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande blevet taget til følge.

17. Ved kendelse af 5. december 1990 har Domstolen taget nogle begæringer fra Goldstar om fortrolighed i forbindelse med en række oplysninger til følge og truffet bestemmelse om, at Compact kun vil få adgang til de ikke-fortrolige udgaver af stævningen og replikken. Domstolen har ligeledes pålagt parterne ikke til Compact at videregive de oplysninger, der er blevet kvalificeret som fortrolige.

18. Ved kendelse af 6. februar 1991 har Domstolen truffet bestemmelse om, at Kommissionens indlæg kun skal forkyndes for Compact i den ikke-fortrolige udgave af det, som Kommissionen har fremlagt.

19. *Sagsøgeren, Goldstar,* har nedlagt følgende påstande:

— Rådets forordning nr. 112/90 af 16. januar 1990 annulleres, for så vidt angår sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20. *Sagsøgte, Rådet,* har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21. I processkrifter indleveret til Domstolens Justitskontor hhv. den 21. december 1990 og den 25. februar 1991 har Kommissionen og Compact som intervenienter støttet Rådets påstande.

22. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Første anbringende: salg, der finder sted i normal handel, eller som muliggør en passende sammenligning*

23. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ved ikke at ville lægge til grund, at modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616, der blev afsat på det koreanske marked i undersøgelsesperioden, ikke blev solgt i normal handel, således at denne afsætning ikke kunne tjene som grundlag for en passende sammenligning. Den normale værdi burde for disse modellers vedkommende have været fastlagt i form af en beregnet værdi og ikke på grundlag af de priser, der blev anvendt på det koreanske marked.

24. Det er i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), en forudsætning, at den pågældende afsætning på hjemmemarkedet har et sådant omfang, at det er tilstrækkeligt til, at afsætningen kan tjene som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi, og at dette marked er repræsentativt, således at afsætningen er udtryk for normal handel eller muliggør en passende sammenligning. Dette krav indebærer, at transaktionerne på hjemmemarkedet skal have et omfang, der er så stort, at det muliggør en passende sammenligning med eksporten. Fællesskabsinstitutionerne er af den opfattelse, at denne betingelse er opfyldt, når omfanget af transaktioner svarer til 5% af eksportsalget til Fællesskabet.

25. Fællesskabsinstitutionerne har i sagen anlagt en åbenbar fejlvurdering ved at anse denne praksis, hvorefter der regnes med 5%, som en selvstændig retlig regel, der udelukker en inddragelse af alle andre vurderingselementer. Der er kun tale om et element blandt flere andre, som spiller ind ved vurderingen af, om betingelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), er opfyldt. Denne bestemmelse forudsætter ikke alene, at omfanget af afsætningen på hjemmemarkedet er tilstrækkeligt stort i forhold til omfanget af eksporten, men også, at denne afsætning er tilstrækkelig stor i absolutte tal.

26. Institutionerne har selv erkendt, at begge disse krav skal være opfyldt, jf. Rådets forordning (EØF) nr. 1698/85 af 19. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 163, s. 1), hvori Rådet anførte følgende:

»Det japanske marked er ikke for lille, hverken relativt eller absolut, til at kunne anvendes som grundlag for en sammenligning.« Den pågældende metode må anvendes, jf. herved fjerde betragtning til grundforordningen, hvorefter der ikke kan regnes med priserne på hjemmemarkedet, såfremt disse, uanset årsagen, ikke udgør et passende grundlag. Spørgsmålet om, hvorvidt en afsætning på hjemmemarkedet udgør et passende grundlag for bestemmelsen af, om der foreligger dumping, afhænger af arten af selve denne afsætning og ikke af forholdet mellem eksportsalget og afsætningen på hjemmemarkedet.

27. Det gælder herved, at en afsætning på hjemmemarkedet, der ligger under en bestemt minimumstærskel, må anses for ubetydelig og derfor ikke udgør noget passende grundlag for bestemmelsen af, om der foreligger dumping. En afsætning på hjemmemarkedet udgør ikke noget sådant grundlag, når hjemmemarkedet er for lille.

28. At der må tages hensyn til størrelsen og arten af hjemmemarkedet, bekræftes af grundforordningens artikel 2, stk. 3, som henviser til afsætning »i normal handel på eksportlandets eller oprindelseslandets hjemmemarked«, og hvorefter der kan tages udgangspunkt i »andre producenters eller eksportørers« fortjeneste ved »fortjenstgivende salg af samme vare« på hjemmemarkedet.

29. Arten og størrelsen af det koreanske marked kunne ikke begrunde en anvendelse af Goldstar's afsætning på dette marked som sammenligningsgrundlag. I undersøgelsesperioden var det samlede omfang af afsætningen på hjemmemarkedet begrænset til 5 000 enheder. Et så lille marked må anses for uudviklet, således at priserne endnu ikke nødvendigvis er reguleret af princippet om udbud og efterspørgsel. Markedets uudviklede karakter bekræftes af, at der kun var en lille produktion af koreanskprogede CD'ere. Dette medførte, at priserne på det koreanske marked var kunstigt stabile i 1986 og 1987, og at CD-afspillere på det koreanske marked var betydeligt dyrere end i Fællesskabet.

30. Under disse omstændigheder har Rådet og Kommissionen gjort sig skyldige i en åbenbar fejlvurdering ved ikke at ville fravige 5%-reglen og ved at undlade at drage de konklusioner, som forholdene på det koreanske marked burde give anledning til. Rådet har endvidere tilsidesat EØF-Traktatens artikel 190, idet det ikke har angivet nogen begrundelse for, at den nævnte afsætning burde anses for at være sket i normal handel, og at den muliggjorde en passende sammenligning.

31. Denne fejlvurdering og denne manglende begrundelse gælder også den omstændighed, at Rådet ved fastlæggelsen af dumpingen undlod at se bort fra modellerne GCD 603, GCD 605 og GCD 606. Afsætningen af disse modeller på hjemmemarkedet muliggjorde ikke nogen passende sammenligning med henblik på fastlæggelsen af den normale værdi, da produktionen af modellerne var blevet indstillet inden undersøgelsesperioden. Denne betragtning gælder så meget mere, når henses til, at der var tale om en afsætning af betydelige mængder af udgåede modeller på et marked, som dengang endnu knapt eksisterede.

32. *Sagsøgte* har i første række gjort gældende, at formålet med artikel 2, stk. 3, litra a) og b), er at sikre, at den normale værdi er udtryk for den pågældende vares virkelige handelsværdi, således at denne ikke fastsættes urealistisk og på kunstig måde. De nævnte bestemmelser opstiller herved to særskilte betingelser, som sagsøgeren synes at sammenblande.

33. For det første skal der være tale om en afsætning på hjemmemarkedet, som finder sted i normal handel. Denne betingelse gælder den pågældende transaktion som sådan under udelukkelse af salg, hvor prisen ikke er genstand for en ubundet fastsættelse mellem parterne, dvs. salg, hvor den fastsatte pris ikke afspejler hhv. sælgers og købers normale kommercielle interesser. Sagsøgeren har ikke bestridt, at de priser, som blev anvendt i Korea ved salg af modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616, var fastsat på den nævnte måde og indebar en fortjeneste. Denne afsætning skete derfor i normal handel.

34. For det andet gælder det i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), at afsætningen på hjemmemarkedet skal muliggøre en passende sammenligning. Denne betingelse vedrører de pågældende salgspriser set ud fra et markedsperspektiv. Det er herved i første række afgørende, hvorvidt den på ubundet måde fastsatte pris virkelig er en repræsentativ pris, hvilket forudsætter, at afsætningen har nået et vist omfang. Der er i denne forbindelse ikke i selve grundforordningen fastsat nogen tærskel, hvorfor institutionerne har fastsat en sådan i form af en praksis, hvorefter der regnes med 5%. Lovligheden af denne praksis, der medfører en større grad af retlig vished, er udtrykkeligt blevet anerkendt af Domstolen i dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 277/85 og 300/85, Canon mod Rådet, Sml. s. 5731).

35. Anvendelsen af det nævnte princip er tilstrækkelig til at afgøre, hvorvidt de på hjemmemarkedet anvendte priser er repræsentative. Grundforordningens artikel 2, stk. 3, kræver således hverken en undersøgelse med hensyn til omfanget af afsætningen på hjemmemarkedet i absolutte tal eller nogen analyse af størrelsen af hjemmemarkedet. En kvantitativ undersøgelse baseret på absolutte tal støder da også på den vanskelighed, at noget sådant forudsætter et pålideligt kriterium som målestok, og det er i denne forbindelse betegnende, at sagsøgeren ikke har peget på et sådant kriterium.

36. Hvad nærmere angår spørgsmålet om en analyse af omfanget af hjemmemarkedet, vedrører kravet om repræsentativitet i grundforordningens artikel 2, stk. 3, salgspriserne og de individuelle margener hos de pågældende eksportører, idet der ikke er tale om markederne. Omfanget af disse markeder er derfor uden betydning, så længe 5%-kriteriet er opfyldt.

37. Det gælder endvidere, at et marked repræsenterende 5 000 enheder må anses for ganske betydeligt, sammenholdt med de eksporterede 34 000 enheder, og når henses til, at der kun var få koreansksprogede CD'ere, og at priserne på CD-afspillere var kunstigt stabile i 1986 og 1987.

38. Endelig var det begrundet at inddrage priserne for modellerne GCD 603, GCD 605 og GCD 606 ved fastlæggelsen af den normale værdi, også selv om disse modeller

blev fremstillet før undersøgelsesperioden. Grundforordningens artikel 2, stk. 3, omtaler således blot salg og tillægger ikke fremstillingstidspunktet nogen betydning.

39. *Compact* har gjort gældende, at afsætningen af CD-afspillere på det koreanske marked havde et tilstrækkeligt stort omfang, og at Goldstar's andel heraf var tilstrækkelig stor til, at der var tale om et repræsentativt marked, hvor afsætningen skete i normal handel, og som kunne tjene som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi.

40. Det koreanske marked repræsenterede i undersøgelsesperioden mere end 5 000 solgte enheder, idet der på det pågældende tidspunkt var tale om ca. 20 000 enheder. Et sådant marked er tilstrækkeligt repræsentativt, også selv om det har haft et mere begrænset omfang end markedet i Fællesskabet. Der er intet usædvanligt ved den tidsmæssige forskydning med hensyn til udviklingen af de to markeder.

41. Goldstar's andel af det koreanske marked svingede i undersøgelsesperioden mellem 20 og 30%, og selskabet drog samtidig fordel af sin stærke stilling på markedet for elektriske apparater i almindelighed.

42. Den omstændighed, at modellerne GCD 603, GCD 605 og GCD 606 ikke længere blev fremstillet i 1986 og 1987, er uden betydning. Enhver mindre ændring af et produkt giver anledning til et nyt modelnummer. Produkterne må fortsat anses som samme vare.

43. *Kommissionen* har gjort gældende, at grundforordningen i forbindelse med spørgsmålet om fastlæggelsen af den normale værdi i første række lægger vægt på eksportørens priser på hjemmemarkedet. Der kan kun ske en anvendelse af de andre metoder, såfremt disse priser er uegnede som grundlag. Dette er tilfældet, når priserne ikke er repræsentative, fordi afsætningen på hjemmemarkedet har et lille omfang.

44. Den praksis, hvorefter der regnes med en tærskel på 5% — som Domstolen har anerkendt lovligheden af i dommen i sagen Canon mod Rådet, jf. ovenfor — er udtryk for et rimeligt kriterium ved afgørelsen af, om afsætningens omfang udgør et pålideligt grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi. Reglen, der indebærer en grad af retlig vished for eksportørerne, er dog ikke en regel af retlig karakter, som aldrig kan fraviges, men i det foreliggende tilfælde forelå der ingen begrundelse for en sådan fravigelse. Goldstar's afsætning repræsenterede således 10% af det koreanske marked og var dermed betydelig. De i forbindelse hermed anvendte priser var ikke uforholdsmæssigt høje, idet de var i overensstemmelse med den generelle tendens på det koreanske marked.

45. Det af sagsøgeren anførte, hvorefter der kun kan lægges vægt på priserne på hjemmemarkedet, såfremt dette marked er sammenligneligt med markedet i Fællesskabet, strider mod ordningen i henhold til grundforordningen. De forhold, som har betydning for sammenligneligheden af priserne på de to markeder, skal tages i betragtning ved undersøgelsen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10. Såfremt man tog hensyn til disse forhold ved fastlæggelsen af den normale værdi, ville eksportører i

små lande blive stillet bedre end eksportører i større lande.

46. Det ses ikke, hvorfor salg fra lagre ikke kan anses som salg i normal handel som forudsat i fjerde betragtning til grundforordningen. Denne form for afsætning er udtryk for en ganske sædvanlig handelspraksis.

2. *Andet anbringende: fastsættelsen af fortjenstmargenen med henblik på den beregnede normale værdi*

47. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ved som led i fastlæggelsen af den beregnede værdi for modellen GCD 613 at regne med de vejede fortjenstmargener i forbindelse med salgspriserne for modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616 på det koreanske marked i undersøgelsesperioden. Disse margener kunne af to grunde ikke anvendes.

48. For det første gjaldt den fortjenstmargen, som Rådet lagde til grund, for så vidt angår modellen GCD 613, en afsætning på hjemmemarkedet, der ikke fandt sted i normal handel, og som ikke muliggjorde en passende sammenligning med eksportsalget.

49. For det andet tog Rådet ved sin fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ikke hensyn til artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen af 1979, hvorefter tillægget for fortjeneste i almindelighed ikke må overstige den sædvanlige fortjeneste ved salg af varer inden for samme kategori på oprindelseslandets hjemmemarked. Den nævnte bestemmelse henviser således til de generelle forhold på dette marked og på ingen måde til den fortjeneste, der har været forbundet med den pågældende individuelle eksportørs afsætning. Det følger heraf, at der ikke kan regnes med eksportørens individuelle fortjenstmargen, når denne overstiger den sædvanlige fortjeneste på hjemmemarkedet.

50. Rigtigheden af sagsøgerens fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), bekræftes af Domstolens dom af 5. oktober 1988 (Canon mod Rådet, jf. ovenfor). Domstolens udtalelser i denne dom kan ikke forstås således, at der i alle tilfælde ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi skal tages hensyn til en fortjenstmargen, som en eksportør har opnået ved salg på hjemmemarkedet, idet Canon's fortjeneste ikke var usædvanlig for hjemmemarkedet, på hvilket andre eksportører havde opnået tilsvarende fortjenstmargener. Det fremgår endvidere af dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko mod Rådet, Sml. s. 5927, præmis 18), at der i forbindelse med den beregnede normale værdi for to virksomheders vedkommende, nemlig TEC og Sharp, blev regnet med den laveste fortjenstmargen blandt andre virksomheder, hvis afsætning på hjemmemarkedet havde fundet sted i normal handel og udgjort en passende sammenligning.

51. Sammenfattende gør sagsøgeren gældende, at Rådet ved fastsættelsen af fortjenstmargenen burde have baseret sig på de andre koreanske producenters fortjeneste i forbindelse med salg på hjemmemarkedet, idet selskabets fortjeneste i forbindelse afsætningen af modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616 ikke var udtryk for en normal fortjeneste på hjemmemarkedet.

52. *Sagsøgte* har anført allerede at have imødegået sagsøgerens argument om den manglende repræsentativitet af selskabets afsætning af de nævnte modeller på det koreanske marked. Hvad angår fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), gør sagsøgte gældende, at artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen af 1979 blot opstiller en generel regel, hvis uddybning og nærmere anvendelse beror på det skøn, som anlægges af de kompetente myndigheder hos de kontraherende parter inden for GATT.

53. Forarbejderne til antidumpingkodeksen af 1979 og til grundforordningen støtter endvidere den fortolkning, hvorefter der i henhold til kodeksen skal ske en undersøgelse vedrørende de enkelte eksportører, hvilket åbenbart forudsætter en individuel fastlæggelse af den normale værdi. Denne fremgangsmåde beskytter ligeledes effektivt de berørte producenter, da det herved sikres, at den enkelte virksomheds situation vurderes ud fra dens særlige forhold, og idet det undgås, at dumping fra én producents side får betydning for en anden producent, der ikke gør sig skyldig i dumping.

54. Den fremgangsmåde, hvorefter der foretages en individuel bedømmelse, er i overensstemmelse med Domstolens domme af 5. oktober 1988 i sagerne vedrørende elektroniske skrivemaskiner, jf. ovenfor. Det fremgår herved af præmis 18 i dommen i sagen Silver Seiko mod Rådet, at når der ikke blev beregnet nogen individuelle fortjenstmargener for TEC's og Sharp's vedkommende, skyldtes dette, at disse virksomheder i modsætning til Goldstar ikke havde haft nogen afsætning på hjemmemarkedet.

55. Det bør endvidere fremhæves, at Rådet i sin praksis med hensyn til antidumpingforordninger altid i første række har lagt vægt på den individuelle eksportørs fortjenstmargen, jf. herved betragtning 21 til Rådets forordning (EØF) nr. 3651/88 af 23. november 1988 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af serietilsluttede matrixslagprintere med oprindelse i Japan (EFT L 317, s. 33).

56. Hvad endelig angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter selskabets fortjenstmargener var for høje til at være repræsentative, opstiller grundforordningen ikke noget krav om, at fortjenstmargenerne skal være repræsentative, idet dette krav alene gælder afsætning og priser, som det er afgørende at sammenligne med henblik på at fastlægge en eventuel dumpingmargen.

57. *Compact* har gjort gældende, at sagsøgeren er ansvarlig for sin egen handelsstrategi og dermed for størrelsen af sine fortjenester. Fortjenesternes størrelse afhænger bl.a. af sagsøgerens stilling som helhed på det koreanske marked. Sagsøgeren har herved en tilstedeværelse inden for samtlige dele af markedet for elektriske og elektroniske apparater til privat brug og råder over et meget effektivt salgsnet. Det er derfor overordentligt sandsynligt, at salgsomkostningerne i forbindelse med samtlige produkter, herunder CD-afspillere, er markant lavere, og fortjenstmargenerne betydeligt højere, end dem, der gælder andre koreanske producenter, som er specialiserede inden for nogle af disse dele af det pågældende marked.

58. Under disse omstændigheder kunne fællesskabsinstitutionerne efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), kun regne med sagsøgerens egne fortjenstmargener. Før der kan være tale om at tage udgangspunkt i fortjenesten hos andre eksportører i oprindelseslandet — en fremgangsmåde, som sagsøgerne i sagerne vedrørende elektroniske skrivemaskiner anfægtede — må fællesskabsinstitutionerne således undersøge, om det er muligt at basere sig på den individuelle producents fortjenstmargen i forbindelse med dennes afsætning, og denne fremgangsmåde må benyttes, såfremt de pågældende oplysninger som her er til rådighed, pålidelige og anvendelige.

59. *Kommissionen* har gjort gældende, at artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen intet indeholder til støtte for den af sagsøgeren forfægtede opfattelse. Dette fremgår af den aftalemæssige sammenhæng, som den nævnte bestemmelse må placeres i. GATT og antidumpingkodeksen af 1979 er aftaler mellem stater. Artikel VI i GATT og antidumpingkodeksen regulerer dermed forholdet mellem stater. Denne betragtning gælder så meget mere, når henses til, at bestemmelserne om dumping er udtryk for undtagelser fra et af grundprincipperne bag GATT, nemlig mest-begunstigelsesprincippet. Artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen af 1979 angår således forholdene på en kontraherende parts marked.

60. Dog gælder det efter artikel 8, stk. 2, i antidumpingkodeksen, at en konkret beslutning, hvorved der konstateres dumping og indføres antidumpingtold, så vidt muligt skal rette sig mod individuelle leverandører. En konkret anvendelse af artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen retter sig dermed mod den individuelle leverandør.

3. *Tredje anbringende: fastsættelse af fortjenstmargenen med henblik på den beregnede normale værdi af de modeller, der blev solgt i Fællesskabet til OEM-kunder*

61. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), derved, at den beregnede normale værdi af de modeller, som blev solgt til OEM-kunder, blev fastlagt således, at der blev regnet med en fortjenstmargen på 30% af fortjenstmargenen i forbindelse med salg af mærkeprodukter. Sagsøgeren anfører herved for det første, at en anvendelse af fortjenstmargenerne i forbindelse med afsætningen af modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616 i sig selv er udtryk for en tilsidesættelse af den nævnte bestemmelse, således som sagsøgeren allerede har påvist som led i sit andet anbringende.

62. Sagsøgerens væsentligste klagepunkt i forbindelse med nærværende anbringende er, at det ganske savner retligt og faktisk grundlag ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi for så vidt angår OEM-salg, som beregningsgrundlag for fortjenstmargenen at tage udgangspunkt i fortjenesten i forbindelse med den beregnede normale værdi for så vidt angår salg af mærkeprodukter. Klagepunktet hviler i det væsentlige på fire betragtninger.

63. For det første består der ingen sammenhæng mellem de omkostninger og den fortjeneste, der er forbundet med salg af mærkeprodukter, og de omkostninger og den fortjeneste, der er forbundet med salg til OEM-kunder. Der er herved tale om en ganske særlig form for kundekategori, hvilket i første række indebærer, at salgsomkostningerne er betydeligt lavere end salgsomkostningerne i forbindelse med afsætnin-

gen af mærkeprodukter. Salg til OEM-kunder forudsætter hverken de betydelige reklameudgifter, der er forbundet med salg af mærkeprodukter, eller de markedsføringsbestræbelser, der normalt må udvises med henblik på at fremme afsætningen af de pågældende produkter. Endvidere er de øvrige generalomkostninger og administrative omkostninger normalt lavere ved salg til OEM-kunder som følge af de betydelige besparelser, der herved opnås i forbindelse med en sædvanligvis større afsætning end den, der er tale om ved salg af mærkeprodukter.

64. Der bør tages hensyn til disse omkostningsforskelle ved fastlæggelsen af den normale værdi. Ganske vist kan der efter grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, foretages justeringer for at tage højde for denne omstændighed, men en sådan justering sker først på et senere stadium, nemlig det, hvor der foretages en sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen.

65. Ud over omkostningsforskellene består der endvidere en fundamental forskel mellem salg til OEM-kunder og salg i form af afsætning af mærkeprodukter for så vidt angår fortjenstmargenen. Ved fastsættelsen af salgspriserne over for OEM-kunder kan producenten ikke drage fordel af sit mærkes renommé, hvorfor konkurrencen med hensyn til priser er altafgørende for de fortjenester, der kan opnås på markedet for OEM-produkter.

66. De særlige omstændigheder, der er forbundet med salg til OEM-kunder, medfører således, at fortjenstmargenen i forbindelse hermed ikke kan fastsættes med udgangspunkt i den fortjenstmargen, der opnås i den anden sammenhæng, som salg af mærkeprodukter er udtryk for. Rådet har derfor anlagt en åbenbar faktuel fejlvurdering.

67. For det andet er den af Rådet fastsatte sats på 30% vilkårlig, og Rådet kan ikke på dette punkt som fortilfælde påberåbe sig sagen om japanske serietilsluttede matrixslagprintere (forordning nr. 3651/88), hvori der blev konstateret et forhold på 1: 3 med hensyn til fortjeneste i forbindelse med hhv. salg til OEM-kunder og salg af mærkeprodukter. Dette argument, som sagsøgte har fremsat for første gang under retsforhandlingerne, udgør ingen begrundelse for, at det skulle være rimeligt at lægge det samme forhold til grund, for så vidt angår CD-afspillere, der er produkter af en helt anden art.

68. For det tredje strider Rådets fremgangsmåde i den foreliggende sag mod dets tidligere praksis. I sagerne vedrørende japanske PPC-fotokopieringsmaskiner (Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23.2.1987, EFT L 54, s. 12) og vedrørende japanske og sydkoreanske videokassettebåndoptagere (Rådets forordning (EØF) nr. 501/89 af 27.2.1989, EFT L 57, s. 55) fastlagde Rådet — idet der ikke var noget OEM-hjemmemarked — en beregnet normal værdi under inddragelse af én og samme fortjenstmargen på 5% for samtlige berørte selskabers vedkommende. Denne fremgangsmåde med en fast fortjenstmargen blev også fulgt af Kommissionen i sagen vedrørende sydkoreanske farvefjernsynsmodtagere med lille billedskærm (Kommissionens forordning (EØF) nr. 3232/89 af 24.10.1989, EFT L 314, s. 1).

69. Der kan af disse sager udledes det princip, at der ikke består nogen sammenhæng mellem den fortjenstmargen, som en producent kan opnå i forbindelse med salg af pro-

dukter under eget navn, og den, der er forbundet med salg til OEM-kunder, hvorfor der må regnes med den samme faste fortjenstmargen for samtlige virksomheder, som har en tilstedeværelse på hjemmemarkedet, når ingen af dem har haft noget OEM-salg dér. Det af Rådet anførte, hvorefter den fortjenstmargen, som der blev regnet med i de nævnte sager, var større end 30% af fortjenstmargenen i forbindelse med de pågældende virksomheders salg af mærkeprodukter, er herved uden relevans.

70. Det samme gælder det af Rådet anførte, hvorefter institutionerne anvender grundforordningen i hvert enkelt tilfælde på grundlag de konkrete omstændigheder, der gør sig gældende. Dette argument kan forstås således, at det aldrig skulle være muligt i antidumpingsager at påberåbe sig fortilfælde, og at fællesskabsinstitutionerne ikke skulle være forpligtet til at følge bestemte retningslinjer. Den omstændighed, at fællesskabsinstitutionerne fandt det rimeligt at regne med den samme sats på 5% inden for forskellige sektorer i forskellige lande (små koreanske farvefjernsyn og japanske PPC-fotokopieringsmaskiner), viser utvetydigt, at der består en administrativ praksis.

71. For det fjerde har Rådet tilsidesat lighedsprincippet, således som dette er blevet fastlagt i Domstolens praksis (domme af 19.10.1977, forenede sager 117/76 og 16/77, Ruckdeschel, Sml. s. 1753, og forenede sager 124/76 og 20/77, Moulins Pont-à-Mousson, Sml. s. 1795). Det er efter dette princip et krav, at forskellige forhold kun må reguleres forskelligt, såfremt dette er objektivt begrundet.

72. Alle koreanske producenters forhold er ganske de samme derved, at ingen af dem har haft nogen afsætning af CD-afspillere i form af salg til OEM-kunder på hjemmemarkedet. Samtlige koreanske producenter burde derfor underlægges de samme vilkår med hensyn til fastsættelsen af fortjenstmargenen med henblik på fastlæggelsen af den beregnede normale værdi for så vidt angår salg til OEM-kunder. Rådet har således tilsidesat lighedsprincippet ved at regne med forskellige fortjenstmargener for producenter, hvis forhold er ganske de samme.

73. *Sagsøgte* har anført allerede som led i sine argumenter vedrørende sagsøgerens andet anbringende at have redegjort for grundene til, at det fuldt ud var rimeligt at anvende den for modellen GCD 613 beregnede fortjenstmargen.

74. Hvad angår sagsøgerens fire argumenter til støtte for selskabets tredje anbringende, savner disse grundlag. Om det første argument gør sagsøgte gældende, at der består en sammenhæng mellem en producents afsætning af mærkeprodukter og salg til OEM-kunder, såvel med hensyn til omkostninger som hvad angår fortjenester. Da der er tale om de samme produkter i begge tilfælde, må produktionsomkostningerne nødvendigvis være de samme. Af samme grund er der en sammenhæng mellem omkostningerne ved salg til OEM-kunder og omkostningerne ved salg til almindelige forbrugere. De forskelle, som der eventuelt måtte være mellem omkostningerne i forbindelse med de to former for afsætning, kan herved give anledning til en justering efter grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, med henblik

på at skabe grundlag for en sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Endelig savner det grundlag, når sagsøgeren hævder, at salg til OEM-kunder omfatter større mængder og gør det muligt at opnå betydelige besparelser. Det fremgår f.eks., at et stort antal kunder på det japanske marked køber relativt små produktmængder.

75. Hvad angår fortjenesterne har sagsøgte aldrig hævdet, at sagsøgeren nødvendigvis bestemmer fortjenstmargenen i forbindelse med salg til OEM-kunder på grundlag af fortjenstmargenen ved salg af mærkeprodukter. Der er blot en sammenhæng mellem de to fortjenstmargener, navnlig når henses til, at fortjenstmargener ikke fastsættes uden hensyntagen til omkostningerne, der stort set må være de samme i forbindelse med henholdsvis salg til OEM-kunder og salg under eget navn. Endvidere sker konkurrencen på OEM-markedet ikke alene på grundlag af fortjenstmargenerne, men også på grundlag af produktionsomkostningerne og navnlig på grundlag af graden af produktivitet. Producenterne kan derfor udmærket styre deres fortjenstmargener, såvel på OEM-markedet som på markedet for mærkeprodukter.

76. Hvad angår det andet argument, har sagsøgte aldrig givet udtryk for den opfattelse, at fortjenesten i forbindelse med salg til OEM-kunder i alle tilfælde androg 30% af fortjenesten ved salg af mærkeprodukter. Sagsøgte anlægger en vurdering i hver enkelt sag på grundlag af de konkrete omstændigheder i denne, uden at denne politik udelukker, at der i situationer, som må sidestilles, anlægges det samme skøn.

77. I det foreliggende tilfælde skønnede Rådet, at 30% afspejlede forholdet mellem fortjenstmargenen i forbindelse med salg til OEM-kunder og fortjenstmargenen i forbindelse med salg af mærkeprodukter. Ved denne vurdering tog Rådet hensyn til erfaringerne fra sagen vedrørende serietilsluttede matrixslagprintere (jf. forordning nr. 3651/88, jf. ovenfor), hvori et tilsvarende forhold mellem de to fortjenstmargener blev lagt til grund. Under disse omstændigheder savner det grundlag at hævde, at Rådet handlede vilkårligt, da det fastsatte satsen på 30%.

78. Det savner ligeledes grundlag for sagsøgeren ved det tredje argument til støtte for anbringendet at hævde, at Rådet har handlet uden nogen form for retningslinjer. Som allerede anført har det altid været Rådets praksis at anlægge en vurdering i hvert enkelt tilfælde på grundlag af de konkrete omstændigheder, hvilket også er sket her. Denne praksis er udtryk for en klart sammenhængende politik, idet der herved opstilles lige vilkår i tilfælde, som må sidestilles, hvad angår de afgørende omstændigheder.

79. Omstændighederne i de sager, som sagsøgeren henviser til (jf. ovenfor punkt 67), adskiller sig i betydelig grad fra omstændighederne i den foreliggende sag. I de nævnte tilfælde ansatte institutionerne fortjenstmargenen ved salg af de pågældende selskabers produkter på hjemmemarkedet under eget navn til 14,6% for PPC-fotokopieringsmaskiner, til 7-14% for farvefjernsynsapparater med lille billedskærm og til 8-12% for videokassettebåndoptagere. Disse fortjenstmargener er på ingen måde sammenlignelige med den fortjenstmargen, som sagsøgeren opnåede ved salg under eget navn på det koreanske marked.

80. I de omhandlede sager repræsenterede fortjenstmargenen på 5% i næsten alle tilfælde en procentdel af de pågældende selskabers fortjenester i forbindelse med salg af mærkeprodukter, der var meget højere end den sats på 30%, som blev lagt til grund for sagsøgerens vedkommende i nærværende sag. Såfremt Rådet i denne havde anvendt den samme fremgangsmåde som i de tidligere sager, ville det have skullet lægge en endnu højere procentsats til grund, for så vidt angår sagsøgerens fortjenstmargen i forbindelse med salg af mærkeprodukter i Korea.

81. Hvad endelig angår det fjerde argument, hvorved sagsøgeren gør gældende, at der er sket en tilsidesættelse af lighedsprincippet, savner de lighedspunkter, som sagsøgeren henviser til, ganske relevans. At de koreanske producenter ikke havde noget salg til OEM-kunder i Korea, var en betingelse for anvendelsen af bestemmelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), tredje punktum. Forholdet har ingen betydning for fortjenstmargenerne. Det eneste lighedspunkt, der ville kunne føre til en anvendelse af de samme fortjenstmargener, ville være lignende fortjenester for selskaberne i forbindelse med salg af produkter under eget navn. Sagsøgeren har imidlertid aldrig hævdet, at denne forudsætning skulle være opfyldt.

82. *Compact* har gjort gældende, at der består en sammenhæng mellem salg til OEM-kunder og salg af mærkeprodukter, for så vidt salg til OEM-kunder i første række sker, fordi det fremstillende selskab er interesseret i, at dets samlede afsætning stiger, således at omkostningerne pr. enhed falder. Salg til OEM-kunder medfører derfor en stigende rentabilitet for så vidt angår mærkeprodukter. Konkurrencen inden for OEM-sektoren retter sig i almindelighed ikke mod lavere priser og lavere fortjenester, end hvad der kan opnås af eksportøren ved salg under eget navn. Som følge af den konkurrence over for mærkeprodukterne, som OEM-kunderne repræsenterer, skader for lave priser og fortjenester i forbindelse med salg til OEM-kunder eksportørens afsætning under eget navn.

83. Endvidere gælder det, at den sats på 30%, som Rådet har lagt til grund, er meget favorabel for sagsøgeren, idet fortjenstmargenen i forbindelse med salg til OEM-kunder ikke er væsentligt forskellig fra den fortjenstmargen, der opnås i forbindelse med salg af mærkeprodukter. Der er en vis forskel mellem margenerne hvad angår reklameomkostninger, men margenen ved salg til OEM-kunder afhænger i første række af markedsprisen, de generelle salgsomkostninger og sælgerens forhandlingsposition over for køberen. Med hensyn til sidstnævnte spørgsmål har sagsøgeren som et af de tre store selskaber på det koreanske marked for elektroniske og elektriske apparater til privat brug en meget stærk position.

84. Endelig gør Compact gældende, at institutionerne ikke er bundet af en fremgangsmåde, som de har fulgt under tidligere antidumpingprocedurer. Det savner derfor ganske grundlag at ville foretage en sammenligning med Fællesskabets beslutning i sagerne vedrørende PPC-fotokopieringsmaskiner. I øvrigt er markedet for kontorudstyr helt forskelligt fra markedet for CD-afspillere.

85. *Kommissionen* har i første række gjort gældende, at grundforordningen ikke indeholder nogen regler om, at der skal fastlægges særskilte normale værdier på grundlag af tidsmæssige prisudsving eller på grundlag af de forskellige former for afsætning. Institutionerne råder derfor over en skønsmæssig beføjelse og kan herved tilpasse de normale værdier. I det foreliggende tilfælde fastlagde institutionerne en særskilt normal værdi for så vidt angår et hypotetisk salg til OEM-kunder på det koreanske marked, hvorved de lagde en fortjenstmargen til grund, der var betydeligt lavere end den, der blev opnået i forbindelse med salg af mærkeprodukter.

86. At regne med en margen på 5%, således som sagsøgeren ønsker, ville stå i et ekstremt misforhold til den fortjeneste, som selskabet ville have kunnet opnå, såfremt det havde haft et salg til OEM-kunder på det koreanske marked. Endelig anfører Kommissionen, at institutionerne altid i dumpingsager anlægger en objektiv vurdering på grundlag af de konkrete omstændigheder, hvilket udelukker, at en sag nødvendigvis skal bedømmes på samme måde som en tidligere.

P. J. G. Kapteyn
Refererende dommer